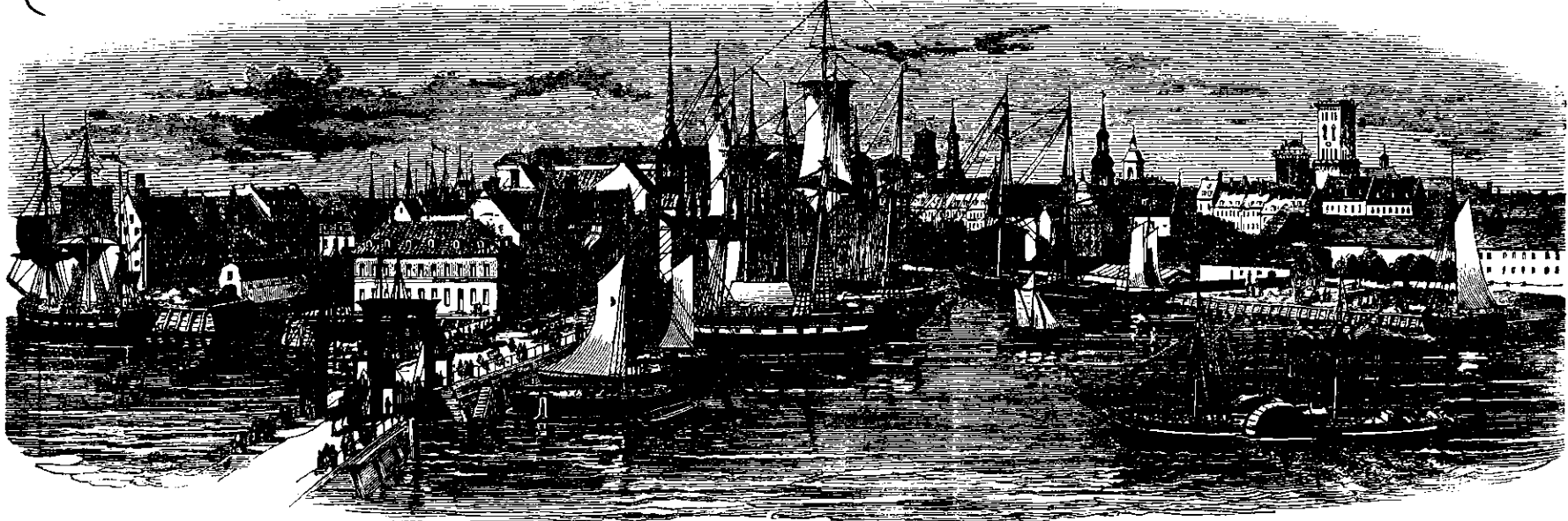

Illustreret Tidende.

Nr. 62.]

udkommer hver Søndag.

— † Kjøbenhavn den 2. December 1860. † —

2 Rdt. Kvartalet.

[2det Bind.

Indhold.

Eggert Christopher Tryde. — Agens Politik. — Regjeringsforandringen i de nordamerikanske Fristater. — Diotanstaten. — Skuespillet i Holland. — „Aus dem Felde der Literatur“. — Den armstrongske Kanon i China. — Meddelelser af blander Indhold. — En Svalfangst ved Taasinge.

Eggert Christopher Tryde.

Fredag Aften den 23de November d. A. henimod Kl. 8 døde Eggert Christopher Tryde, kongelig Confessionarius, forhen Stiftsprovst i Sjælland og Sognepræst til Vor Frue Menighed i Kjøbenhavn. En elskelig Personlighed, en venlig Skikkelse skal nu blive en velgjørende Erindring for de Mange, som vandt ham her under hans lange, rige, betydningsfulde Virksomhed. Han var fra sin Indtrædelse i den geistlige Stand bestandig indtaget en ypperlig og værdig Plads. Her i Hovedstaden vil han med inderlig Taknemmelighed mindes af en vid Kred, som med Densgivenessluttede sig til ham og som søgte sig tiltrukket af det rige, indre Liv, der paa saa mange Maader udgik til dem gennem hans Ord og hele Fremtræden. Tryde var ikke af de jernsarte, støbte og udmeislede Charakterer med de bestemte, skarpe Træk, som ofte kjøbes paa Effelighedens Befolning; men derfor var han ogsaa uden det Haarde og de skarpe Kanter; hvad der gjorde ham saa tiltrækkende og søde en saa velgjørende Indflydelse paa Enhver, som har aaben Sands for ædel og ægte Menneskelighed, var det inderlige, dybe, rige og varme Sjel, som udprægede sig i hele hans Væsen; livskraft og livsglad var han fra sin Ungdom i bedste Forstand et Menneske med godt Lune; velvillig og aaben, var han lige modtagelig for gode Indtryk og Paavirkninger, som meddelende Andre af hvad han havde optaget og bar i sit indre Liv. Han var ikke af de energiske, afsluttede Personligheder, som rage op over deres Tid, men derfor, naar Tiden løber dem forbi, kunne komme til at staa som Mindesfætter fra en sunden Uboistling; hans Kraft var Fyrighed og Livlighed, hvorved han bevarede en mærkelig Ungdommelighed i sin Stræben og sine Interesser til den sildige Alderdom; med en sjelden Lethed og Frihed til at følge Tidens aandelige Bevægelser optog han villigt hvad der af Godt og Dygtigt traadte ham imøde derigennem. Fra sine Drengear, da han om Vinteraftener sad paa et kolbt Bærelse, søgt i en graa Kavaal for at holde Varmen, indtil sine Alderdomsdage, da det forundtes ham at kunne sidde i den hyggelige Stiftsprovstebolig i sin graae Frakke, var Læsning hans Lyst; deri søgte han Hvile og Bedrøvelsel, Næring og Befrugtelse for Aanden. Og blev han ikke nogen Videnskabsmand i streng Forstand, havde han ikke den klare, skarpe Tænkning, som gjøres Behov dertil, saa havde han en Mand, der forlystede sig ved at syse med disse Ting og fordybe sig i det Tankeliv, som traadte ham imøde gennem Tidens værdifulde Bærter, af hvilket neppe noget betydeligere har været ham ubejendigt. — For Digtekunstens Frembringelser, især den dramatiske, havde han en levende Sands. Han søgte Kjendskab til Alt hvad der udkom af Digterværker, som kunde have noget Værd. Hans Virkekraft var ikke frugt i fremtrædende, indgribende Handlinger; hans Livs bedste Betydning er at søge i den Virkning, han udøvede paa den Menighed, der med Sands for hans Røst samlede sig om ham. Men hvad der gav hans Udøvelse af dette Kalb sit særegne Præg og søde sin tiltrækkende Kraft paa de Mange, var dog sikkerlig det dybere, indre aandelige Liv, som traadte frem gennem hans Ord og af-

spejlede sig i hans Væsen. Der var Noget, som umiskjendeligt tydede paa, at han var en Mand, som kunde henfinke i Betragtning, leve i sin Gud og omgaaes med ham i Hjertets skjulte Liv. Nu, da han ikke mere er iblandt os, kan det vel være tilladt at fremdrage nogle Træk af hans daglige Liv, som bekræfte dette. Fra sin tidlige Ungdom til sine sidste Dage gik han om Morgenen, før han begyndte sin Dagsgjerning, ind i sit Kammer, satte sig der med foldede Hænder over den paa de korslagte Been opslaaede Bibel — og kunde saaledes sidde henjunken en Tid i stille Bøn og Betragtning. Mange ville vist kunne mindes, hvor ofte han i sine Prædi-

fener talte om „at folde sine Hænder og bede til sin Gud“. Dette søde han selv og tog flejste sin Tilflugt til dette Vaaben, naar Bekymringer og Bedrøvelser brøde ind paa hans Sjæl. Han blev da undertiden seet at gaae et Par Gange op og ned ad Gulvet, kjendeligt bedende, og var saa igjen frimodig og skiltet til at søe sin Gjerning, eller bestaae en ny Dyst, om det skulde være. — Vistelig var Tryde et fra Fødselen lykkeligt begavet Menneske, lige indtil det ventlige, godmodige Udtryk i hans Ansigt, der vidnede om det rige, sildige Menneskehjerte, der slog i hans Bryst; selv skjønede han med Taknemmelighed paa den Gave, han havde modtaget deri.

Eggert Christopher Tryde. (Efter Prof. Marstrands Maleri.)